

1 SAM. 18:3 - TROUW, GEWAARBORGD DOOR LIEFDE

*Jonathan nu en David maakten een verbond, terijl hij hem lief had als zijn ziel. 1 Sam 18:3
En Jonathan voer voort met David te doen zweren, omdat hij hem lief had: want hij had hem lief met
de liefde van zijn ziel. 1 Sam. 20:17*

Waarom wordt er zo vaak over **Jona** gepreikt, en zo zelden over **Jonathan**? Zouden norske, wrevelige mensen meer aandacht verdienen dan zachtmoedigen en edelmoedigen? Deze koningszoon vond het zijn vreugde om de belangen van de man te bevorderen die boven hem verkozen was. Zijn grootmoedige liefde voor David was een toonbeeld van zuivere, onbaatzuchtige liefde. En toch — hoe oneindig groter is de liefde van **Jezus** voor arme zondaren!

I. Grote liefde verlangt gemeenschap met de geliefde

Jonathan sloot een verbond met David, “want hij had hem lief als zijn eigen ziel.” (1 Sam. 18:1)
Die liefde ging uit van Jonathan — net zoals de liefde van Christus altijd van Hem uitgaat.
“Uw liefde was mij wonderlijker dan de liefde van vrouwen.” (2 Sam. 1:26)

1. Jezus heeft zich met ons verbonden in het eeuwige verbond van genade.

Hij werd onze Borg — nam onze natuur aan om ons te vertegenwoordigen en werd zo de tweede Adam (1 Kor. 15:47).

Hij verbond zich om ons te verlossen door Zichzelf te offeren:

“Die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven.” (Gal. 2:20)

Hij heeft ons met Zich verenigd: “Wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente.” (Ef. 5:30)

Ons leven is met Hem verbonden: “Uw leven is met Christus verborgen in God.”

“Want Ik leef, en u zult leven.” (Joh. 14:19)

“Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij zijn die U Mij gegeven hebt.” (Joh. 17:24)

En in dat wonderlijke gebed horen wij die zeven gouden woorden: **“U in Mij, en Ik in u.”**

Hij heeft alles wat Hij heeft met ons gedeeld — zelfs Zijn mantel: “Jonathan trok zijn mantel uit en gaf die aan David.” (1 Sam. 18:4)

Zo heeft Christus alles wat van Hem is, aan ons toevertrouwd. Zijn liefde had niet dieper kunnen gaan.

2. Jezus verlangt dat wij ons aan Hem verbinden.

Hij vraagt dat wij ons onderwerpen aan de reddende kracht van Zijn liefde; dat wij Hem liefhebben, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Dat wij erkennen dat wij de Zijnen zijn, gekocht door Zijn bloed, gekozen in Zijn genade. Hij wil dat wij, als bij een plechtig verbond, bewust kiezen voor Hem en voor Zijn volk, want Hij beschouwt Zijn volk als één met Zichzelf. Zoals David later goedheid bewees aan Mefiboseth omwille van Jonathan (2 Sam. 9), zo wil de Heere dat wij goedheid bewijzen aan allen die Hem toebehoren. Onze belangen moeten samenvloeien met de Zijne — ons hoogste gewin is Zijn eer. Wij zijn, zegt de Schrift, “ingebonden in het bundeltje der levenden bij de HEERE, uw God.” (1 Sam. 25:29)
Wat een uitdrukking, en hoe waar!

3. Als dit Jezus’ verlangen is, zullen wij het dan niet vervullen?

Laten onze banden met Hem wederkerig en onverbrekkelijk zijn (Hoogl. 2:16). Laten we Zijn kostbare gaven aannemen en onszelf zonder voorbehoud aan Hem geven. Laten wij Hem liefhebben als onszelf — ja, méér — want Hij heeft ons meer liefgehad dan Hij Zichzelf heeft liefgehad (Matt. 27:42). Laat dit een nieuw tijdperk van liefde zijn, een uur waarin wij onze geloften vernieuwen, en steeds dieper wegzinken in de oceaan van Zijn liefde (Gal. 2:20).

II. Grote liefde verlangt hernieuwde beloften

“Jonathan drong er bij David op aan opnieuw te zweren.” (1 Sam. 20:17)

Niet uit wantrouwen, maar uit heilige jaloezie.

Want “de HEERE, uw God, is een jaloers God.” (Ex. 20:5)

Ook Christus verlangt naar onze hernieuwde bevestiging van liefde.

- **Het is de enige vergelding die de liefde kent.**

Wij kunnen Jezus niets teruggeven dan liefde: “Heb de HEERE lief, al Zijn gunstgenoten.” (Ps. 31:24)

- **Het is ook ons hoogste goed.**

Wie zich bindt aan het altaar is echt vrij; wie met Christus is verloofd, is gezegend.

Waarom zouden wij dan niet steeds opnieuw onze liefde verklaren?

Wij zijn zo koel van hart dat wij het vuur telkens opnieuw moeten aanblazen.

Wij zijn zo vaak bekoord en aangevochten dat wij zonder hernieuwde toewijding gemakkelijk afdwalen.

Elke afwijking brengt verdriet. Daarom nodigt Hij ons tot een nieuw verbond (Hoogl. 4:8).

- **Onze eerste toewijding** bestond uit een plechtig offer.
- Onze **doop** is het teken dat wij één zijn geworden met Hem in Zijn dood, begrafenis en opstanding (Rom. 6:4).
- Onze **deelname aan het heilig avondmaal** behoort telkens weer een hernieuwing van dat verbond te zijn.
- Zelfs een **herstel uit ziekte** moet met dankzegging en vernieuwde beloften worden herdacht (Ps. 66:8–14).
- Grote veranderingen in ons leven — een huwelijk, geboorte, verlies, verhuizing — zijn gelegenheden om ons opnieuw aan God te wijden.
- En iedere geestelijke opwekking, ieder uur van intieme omgang met de Heere,
- hoort te leiden naar een nieuw begin van leven voor Hem.

Laten we daarom *nu* onze liefde vernieuwen.

Zoek de stilte op; stort uw hart uit voor uw Geliefde.

Bedenk een daad van toewijding die uw liefde zichtbaar maakt — en voer haar meteen uit.

Hebben wij geen albasten kruik, geen voeten om te wassen, geen kus van eerbied om te geven aan Hem die wij liefhebben?

Vensters van agaat

Een klein meisje speelde met haar pop terwijl haar moeder schreef.

Toen de moeder klaar was, zei ze: “Alice, ik ben nu vrij; kom nu maar bij mij.”

Het kind riep: “Ik ben zo blij, want ik wilde u zó graag liefhebben.”

“Maar was je niet gelukkig met je pop?” vroeg de moeder.

“Jawel,” zei het meisje, “maar het is saai om haar lief te hebben, want zij kan mij niet terugliefhebben.”

“Dus je houdt van mij omdat ik jou liefheb?”

“Dat is één reden, maar niet de eerste.”

“Wat is dan de eerste?”

“Dat u mij al liefhad toen ik nog te klein was om u lief te hebben.”

Toen vulden tranen de ogen van de moeder, en zij fluisterde:

“Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.” (1 Joh. 4:19)

Lord Brooke hield zo van zijn vriend Sir Philip Sidney dat hij beval dat op zijn graf alleen deze woorden zouden staan: “*Hier ligt de vriend van Sir Philip Sidney.*”

Zo ook leeft Christus met de gelovige als met één ziel — geen afstand, zelfs niet die tussen hemel en aarde, kan hen scheiden. Toen Hij op aarde was, zochten zij die Hem liefhadden Zijn nabijheid; nu Hij in de hemel is, zendt wie Hem liefhebben hun hart Hem achterna. kennen, voordat zij hun ziel hebben toevertrouwd aan hun gekruisigde Zaligmaker (1 Kor. 2:2).

Toen Jezus driemaal vroeg: “**Hebt u Mij lief?**” en Petrus driemaal antwoordde: “**Heere, U weet dat ik U liefheb,**” was dat heilige wederzijdse liefde.

Jezus gaf hem werk als bewijs van zijn liefde: “Hoed Mijn schapen.” (Joh. 21:15-17)

De heiligen beschouwen zich geheel van de Heere. Hij duldt geen medebidders om ons hart; wie Hem aanneemt, moet anderen loslaten. Voordat de ziel in dit verbond is opgenomen, dwaalt zij rusteloos rond — als een bij van bloem naar bloem, als een vogel van boom naar boom. Maar zodra Christus haar tot Zich heeft genomen, rust zij in Hem en verbreekt zij alle banden met anderen.

Bedenk: dit verbond met Christus is een **offensief én defensief** verbond.

Zijn vrienden zijn onze vrienden; Zijn vijanden onze vijanden.

Zijn volk is ons volk; Zijn zaak is onze zaak.

Ons oor is doorboord aan Zijn deurpost — wij behoren Hem toe.

Wij hebben onze mond voor de Heere geopend, en wij kunnen niet terug.

Wij moeten voor altijd de Zijnen zijn.

Het is een gezegende gewoonte onder de heiligen om dat verbond telkens opnieuw te overdenken, te bevestigen en te bezegelen. Want zelfs in de besten onder ons is nog een neiging tot afdwalen; maar de vernieuwing van het verbond is het tegengif tegen die vergiftiging.

Wie waarlijk zo’n verbond heeft gesloten, heeft zichzelf volledig overgegeven aan Christus, terwijl hij met Paulus zegt: “**Heere, wat wilt U dat ik doen zal?**” (Hand. 9:6) En dat is Gode

welgevallig.

(Thomas Boston)

